

HESSAM HEYDARI

Çizer: Sima Razqandi

Kitapçı Serçe

Adım Hengâme.
Ama babam beni
serçem diye
severdi.

Huysuz, Muzip, İnatçı
Ama Acayip Tatlı...

Kanadı kırık bir kuşun yeniden
uçmayı öğrenme macerası...

carpe diem!

İkinci El Zaman

Kitapçıya üçüncü kez geliyorduk ve ben iyice gerilmiş, suratımı asmış bir haldeydim. Daha önceki iki seferde de tam burada, aynı sandalyede oturmuş; tuvalete gitmem gerekse bile inat edip kalkmamıştım.

Annem her defasında bana bakıp “Sen hayatımda gördüğüm en inatçı kızsın!” derdi.

Ama bu sefer durum başkaydı. Annem bir saattir kasanın yanında, kıvrıcık saçlı, uzun sakallı bir adamla konuşuyordu. Adam, annemin anlattıklarını dikkatle dinliyordu. Ben de tuvale gitmek istememe rağmen, döner sandalyeye oturmuş, kollarımı birbirine ke-netlemiştim. Ne sağa sola bakıyordum ne de kimseyle konuşuyordum. Sadece arada bir “uuuummm”, “hıuummm” diye sesler çıkarıyor, bazen de nefesimi hızlıca veriyordum. Belki annem ya da bir başkası döner bana bakar

diye... Çünkü kimse bakmazsa, inat etmemin ne anlamı kalıyor ki?

Oturduğum sandalyenin arkası yoktu, belim de ağrımişti. Ama kalkarsam bu pes etmek demektir ve ben kaybetmek istemiyordum.

Kasadaki adam “Peki, fiyatı sisteme girilmemiş kitabı eklemek için ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu.

Sonra sandalyesini geri çekti. Annem biraz gergin duruyordu.

“Hımmm... Şey...” dedi. Öne kaydır, elini bilgisayar faresinin üstüne koydu.

“Önce buraya tıklıyoruz, sonra bilgileri giriyoruz. En son da şuraya.”

Adam yine sordu “Peki, nelere dikkat etmemiz gerekiyor?”

“Nelere mi? Hah, evet! Şey... Yüzdeleri yanlış girmememiz lazım. Şuradaki seçeneğin de işaretli olması gerekir” dedi annem.

Adam “Aferin” dedi.

Annem rahat bir nefes aldı ve sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ben yine kollarımı birbirine kenetledim ve sert bir sesle “Artık gidelim mi?” dedim.

Annem bana ters bir bakış attı.

Kasadaki adam gülererek “Genelde çocuklar kitapçıları sever. Sen neden buradan hiç hoşlanmıyorsun?” diye sordu.

Dimdik oturdum ve burnumdan öfkeli bir nefes verdim.

“Çünkü benim şu anda köydeki evimizde olmam gerekiyordu! Nazlı, Gazi, Tombik, ve Jennifer beraber!” dedim.

Sonra sandalyeden kalktım, tezgâhın arkasından çıkıp kitapçıdan ayrıldım.

Yer gök kitap doluydu; masalarda, raflarda, hatta yerlerde bile. Kitaplarla dolu büyük masaların arasından geçip çıkışa doğru yürüdüm. Yolumun üstünde anneleriyle kitaplara bakan birkaç çocuk ile çarpıştım. Arkamdan annemin sesini duydum; kasadaki adamdan özür diliyor, sonra da hoşça kal diyordu. Tam o sırada mağazanın cam kapısı tam önümde açıldı. Merdivenlerden indim. Kollarımı birbirinden ayırmamaya özellikle dikkat ediyordum.

Dışarıda hava kararmıştı. İnsanlar kaldırımından yürüyüp geçiyorlardı. Sokak lambasının yanında durdum ve mağazanın vitrinine göz attım. Yine aynı kitaplar... Üçü yeşil, beşi mor. Yeşil kitaplardan birinin adını yavaşça okudum “İkiye Bölünmüş Vikont” ve hiçbir şey anlamadım. Hemen yanındaki kitapta da şöyle yazıyordu, “İkinci El Zaman” kafam karışmıştı. Acaba biri zamanını kullanıp bozduktan sonra ikinci el dükkâna mı satmış?

Yeni taşındığımız evin köşesinde, bir ikinci el eşyacı vardı. Kocaman tabelasında “Emir’in İkinci El Dükkânı” yazıyordu. Bir gün annem oradan vantilatör almak istemişti. Ama vazgeçti. “Bu ne fiyat böyle! Yenisiyle aynı para” dedi ve hemen çıktık.

Zaten neden vantilatör alıyoruz ki? Yazları her zamanki gibi köye gitsek yeterdi. Orası hem serin hem de çok eğlenceli!

Şimdi annem bana kızar diye düşündüm. Ama kızmadı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Annem bir şeye daldığında hemen belli olur; dudakları hafif kıpırdar, gözleri de bir yere takılıp kalır. Elimden tuttu ve beraber yürüyerek eve dönmek için taksi durağına gittik.